

גל ל ישיבת

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ישיבת אומר'
וארגון 'ענפים'

"התורה מיישרת אותנו
להיות אנשים טובים יותר"

05 מדבר מנסיון
רציתי לברוח
מהכול

02 הרב יגאל כהן
לכל יהודי
יש חשיבות

06 רגע של סיפור
לחשב
מסלול מחדש

03 הרב יעקב עמר
הדרכה להעצמת
הנער/ה

08 יש מזל לישראל
חודש סיון

חבל!!!

12 ענפי אבות
להתחיל נכון

15 סיפורי צדיקים
הרב יורם מיכאל
אברג'ל

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי "אור החיים"
19:22	19:25	19:22	19:23*	כניסת שבת
20:13	20:17	20:13	20:14	יציאת שבת
21:08	21:12	21:08	21:11	ר"ת

*בירושלים: לונהגים 40 דק' 19:03

פרשת במדבר

אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

עלון מספר

451

הרב יגאל כהן שליט"א

ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

לכל יהודי יש חשיבות

"וַיִּדְבֶּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי בְּאֵהָל מוֹעֵד... שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת כָּל זָכָר לְגִלְגָּלָתָם... תִּפְקְדוּ אֹתָם לְצִבְאָתָם אֹתָהּ וְאֶהְרֶן" (א-ג).

הקדוש ברוך הוא מצווה את משה למנות את עם ישראל, לדעת את מספרם, כי מתוך חיבתם לפניו הרי הוא מונה אותם כל שעה (רש"י). ויש על זה כמה הסברים בדברי רבותינו, מה הצורך בדיעת המספר של בני ישראל כל אחד ואחד באופן פרטי (עייין בפירוש הרמב"ן על התורה א, מה). אבל ראיתי ביאור יפה שכותב השל"ה הקדוש (ח"ב, דף פד סע"ד), למה בעצם צריך לספור את כולם, ולא לפספס אף אחד מישראל.

וכך הם דבריו: כי אף שמצד אחד יש לכולם יחד את זכות הרבים, ציבור שמאוגד יחדיו, אך מאידך לכל אחד יש את הזכות שהוא נמנה בפני עצמו. ללמדנו, שעל כל אדם לחשוב את עצמו לדבר שבמניין (דבר חשוב), ויראה עצמו כאילו הכל תלוי בו, בפעולתו, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קידושין מ:): לעולם יחשוב האדם כאילו העולם חצי חייב וחצי זכאי, ואם הוא גם כן עשה עבירה - נמצא מכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה, עשה מצוה - מכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, ככה יחשוב תמיד.

כל מילה בתורה מאוד מדוקדקת, וכאן אנו רואים שהתורה סופרת את עם ישראל, וכל אחד ואחד מעם ישראל נספר. באה התורה ללמד אותנו, עד כמה כל יהודי ויהודי נחשב, שכל

אחד מעם ישראל מקבל את המקום שלו בתורה הקדושה, כי לכל יהודי יש תפקיד בעם ישראל.

כשאתה שואל את עצמך - מה זה משנה אם אני אניה תפילין או לא, אם אני אבוא לשיעור תורה או לא, תזכור, שגם אתה חלק מהמספר הכתוב בספר תורה. כאשר התורה באה וסופרת כל אחד ואחד מישראל, היא באה ללמד אותך כמה חשיבות יש לך ולכל אחד בעם ישראל.

לפעמים יהודי אחד בעם ישראל יכול להביא לחרבן, כמו קמצא ובר קמצא (גיטין נה:), שבגלל שביישו את בר קמצא התגלגל הדבר עד שהביא לחרבן בית המקדש, כי פגעו ברגשות של יהודי אחד. מצד שני, המעלה של יהודי אחד אנו מוצאים במה שאמרו רבותינו (סנהדרין לז): כל המקיים נפש אחת מישראל - כאילו קיים עולם מלא.

כשאדם בא לשיעור תורה, הוא צריך לחשוב - 'שבורא עולם ספר את עם ישראל הוא ספר גם אותי'. זאת אומרת, שכל אחד מאיתנו נמצא בתורה הקדושה, עם ישראל צריך אותו, הוא חלק בלתי נפרד, ואי אפשר להסתדר בלעדיו. וכך כל אחד ואחד צריך לדעת את החשיבות של עצמו, ואל יאמר - יש הרבה דתיים במקומי... יש הרבה אנשים שיעשו במקומי...

אמנם, אדם לא צריך להתגאות ולחשוב - 'בלעדי לא היה כלום', אבל באופן פרטי אדם חייב לומר "בשבילי נברא העולם" (סנהדרין לז), כל אדם צריך לדעת שיש לו תפקיד בעולם שרק הוא יכול למלאו, ועם זאת להיות בבחינת "וְאֶנְכִי עֶפְרָיִם וְאֶפְרָיִם" (בראשית יח, כז). כלומר, מצד אחד אני שווה הרבה, כל העולם נברא בשבילי. מצד שני, לדעת שהמתנה הזו- בורא עולם נתן לי. לחיות בתחושה שכל מה שאני באמת שווה משהו זה מתנה גדולה

מי שעובר עליו משבר מרגיש שהוא מיותר בעולם, הוא אומר לעצמו: "כולם מתחתנים, לכולם יש ילדים, לכולם יש כסף - ואני לבד..."

וחשובה, ואני צריך לנצל אותה לטובה, וחס ושלום לא להתנשא על האחר.

גם אתה ראוי

זו נקודה שכל אחד ואחד יקח לתשומת לבו, במיוחד אלו שעוברים עליהם משברים, כי מי שעובר עליו משבר מרגיש שהוא מיותר בעולם, הוא אומר לעצמו: "כולם מתחתנים, לכולם יש ילדים, לכולם יש כסף - ואני לבד..." תמיד תזכיר לעצמך, שכספרו את בני ישראל - גם אתה נספרת, גם אתה חלק מהמספר הכתוב בספר תורה. אם לא היית שם, המספר היה שונה. ובספר תורה כל שינוי קטן פוסל אותו, אין לו קדושת ספר תורה ואי אפשר לברך עליו. כלומר, כל יהודי ויהודי, בלעדיו אין את עם ישראל. כל אחד שקול כנגד כל העולם כולו.

זה היה תכלית ציווי ה' יתברך למשה ואהרן למנות את בני ישראל, לדעת את מספרו של כל אחד ואחד מהם, שכל אחד מהם לבדו ראוי לכל הכבוד והגדולה, וכולם היו עוברים לפניו באימה ובכבוד (עייין בפירוש הרמב"ן בשם המדרש), ומתוך כך - הם מנהיגי הציבור - ישימו עיניהם לטובה על כל אחד מישראל לבדו, להחשיבו בפני עצמו, שכל אדם מישראל יש לו חשיבות וערך רב, ורק אחר כך להחשיבו בתוך הכלל.

יהי רצון שנוזה להעריך ולהחשיב כל יהודי, שנדע שלכל אחד יש את התפקיד שלו בעולם הזה, וכך גם באופן פרטי, לכל אחד מאיתנו יש את המסלול שלו, את מה שה' יתברך דורש ממנו. כי זו ההצלחה האמיתית של כל אדם, למלאות את השליחות המיוחדת לו, ומתוך כך נגיע לשלמות האמונה - להדבק בה' ברוך הוא, ולכל מעלות טובות. אמן, כן יהי רצון.

שבת שלום ומבורך

פרטים בגב העלון <<

הנשמה

לגדל בחוכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

החינוך המושלם זו הדוגמא האישית

כאשר אנו מדברים על חינוך לרוב מתמקדים בשיטות לימוד, תוכניות לימוד, והקניית ידע ומצוינות לימודית. אך לעיתים קרובות, אנו שוכחים שהדרך בה **אנו מתנהגים**, מה אנו אומרים, ובאילו ערכים אנו חיים, הם הדברים שיש להם את ההשפעה הגדולה ביותר על הילד או התלמיד.

עם ישראל לדורותיו זכה לראות דמויות הוד שהיו עבורו **מודל לחיקוי**, כמו אברהם, שהיה דוגמא ומופת לעשיית חסד וזיכוי הרבים במסירות נפש, דוגמא לאמונה ברורה בהש"ת וביטול השכל לחלוטין כלפי רצון השם וכפי שראינו בניסיון העקידה. וכן ראינו בהנהגת יצחק אבינו שהיה עולה תמימה, הגם והיה בן שלשים ושבע שנים לא ערער על דברי אברהם ונתן את עצמו ללא אומר ודברים להיות עולה כליל לה'.

וכן יעקב אבינו שהיה דוגמא ומופת לשקידה ועמל התורה וכפי שמתואר בחז"ל על מאמר הכתוב (בראשית כח, יא) **"וַיַּפְגַּע בְּמָקוֹם וַיֵּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֵּׁמֶשׁ וַיֵּקַח מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מִרְאשֵׁיתוֹ וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא"**. ומפרש רש"י שם ד"ה **וישכב במקום ההוא וז"ל באותו מקום שכב אבל י"ד שנים ששימש בבית עבר לא שכב בלילה שהיה עוסק בתורה ע"כ**, ללמדך גודל מעל התמדתו ושקיעתו של יעקב אבינו בלימוד התורה, וכן ההיסטוריה מלאה באישים שהיו דוגמא ומופת לדורות **כיוסף הצדיק** שלא נכשל בחטא עם אשת פוטיפר,

הילדים רואים אותנו, סופגים מאיתנו את הערכים וההתנהגות, ...אנו יכולים להיות המורים הטובים ביותר

ולא גבה לבו בעת שנתמנה למלך. **כיהודה** שהודה במעשה תמר ואמר **"צדקה ממני"**, **כמשה רבנו** שהיה דוגמא וסמל למידת הענוה, ועוד גדולי עולם במרוצת הדורות.

וזה נראה מכוון במה שאמרו חז"ל (בתנא דבי אליהו) **"חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב"**. כלומר לראות בהם דוגמא אישית ושאיפה וכמיהה **"לגעת" בשולי גלימתם**.

וכן על זה הדרך, גם בחיינו היום, חשוב לזכור שהילדים רואים אותנו, סופגים מאיתנו את הערכים וההתנהגות, ולמעשה, אנו יכולים להיות המורים הטובים ביותר רק אם ניישם בעצמנו את מה שאנחנו מלמדים.

חינוך איכותי מתחיל בדוגמא אישית חיה, שמניעה את הדור הבא ללכת בדרכנו ולהפוך לטובים יותר.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

הדרכה להעצמת הנער/ה

השבת היא אחד מימי שלושת ימי ההגבלה ההכנה למתן תורה, ובסיומו של ימי ספירת העומר, הימים נקראים כך על שם קרבן העומר שמוקרב משעורים שהן מאכל בהמה.

והקושיה זועקת מדוע מביאים את מנחת העומר משעורים שהן מאכל בהמה?

מביא הרה"ג גואל אלקריף שליט"א תשובה נפלאה, יבוא אדם ויאמר האם אני הקטן צריך לחכות ולהשתוקק למתן תורה, מילא גדולי הדור מרן הרב עובדיה ועוד שבקיימים בכל התורה כולה, הוא ממתין ומצפה ליום מתן תורה או אפילו יהודי שלומד דף היומי בגמרא או בהלכה, אבל אני הקטן שבקושי לומד 2 הלכות במה אני שייך ליום הזה.

על כך באה התורה ואומרת לוקחים קרבן העומר ממאכל בהמה הרי וודאי טוב אתה ממנה, ואת הקרבן הזה מניפים ואיתו יכולים להתיר אל כל התבואה, אף אתה הקטן יכול להתרומם ולעלות ולהתעלות ולהגיע לפסגות.

אחי ורעי! ילדנו היקרים ברוב המקרים לא משתפים אותנו ברגשות שלהם, אבל אגלה לכם סוד גלוי: הילדים ובעיקר בגיל המתגבר בטוחים שהם אינם שווים כלום, שהם רחוקים מעבודת ה' כמטחוי קשת.

וכאן התפקיד שלנו נכנס:

א. לומר להם את היסוד שאמרנו, שרק על ידי שאדם מתרומם וזכה יחד עימו לעלות, ואפילו מאכל בהמה על אחת כמה וכמה יהודי.

ב. לרומם לו את השוויות, את המעלה ואת העוצמה. לחפש אצלו כמה הוא באמת שווה, להוכיח לו זאת על יד מחמאות נכונות.

הדבר הכי חשוב בחינוך הילדים הוא להכניס אותם למהלך שאנחנו רוצים לתת להם סיפורים וראיות מהחיים עצמם, ובכך הם ירגישו חלק מהעניין.

לדוגמא: אתה פונה אל הנער/ה ושואל הרכבת הכי מהירה נוסעת פחות ממטוס, מדוע?

שימו לב גירינו את הילד בשאלה, ואז אתה אומר לו: הגאון הצדיק רבי שלמה וולבה זצ"ל היה אומר המטוס מתרומם מעל הקרקע לכן הוא יכול לטוס מהר יותר.

ושוב אתה מכניס אותו ואומר לו: אדם שמחובר לארץ לארציות לרצונות שלו לדמיונות שלו, הוא לא יכול לגמוע מרחקים עצומים, אבל אם אתה מתרומם ומאמין שאתה מסוגל אתה תגיע רחוק ותגמע מרחקים עצומים.

שמירת הלשון
הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

לא תחניפו

את הארץ (במדבר ל"ה, ל"ג)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת עובד במפעל טקסטיל, שאת הלכות שמירת הלשון רוצה בלבו להכיל, שיש להם מנכ"ל שהוא אדם מאוד נוקשה, ולעובדים שבמפעל זה מאוד קשה. ומדבר לשון הרע בלי לעשות חשבון, ומכשיל את העובדים באיסורים המון. ויש עובד אחד שהוא מאוד נגוע, שתמיד בכל יום ובאופן קבוע, משתף פעולה עם המנכ"ל, ומתנהג כמו שועל. כי רוצה העלאה בתפקיד, ואת זה בסוד לי הוא הגיד. ואף שידוע שדברי המנכ"ל אינם נכונים, הוא מנענע לו בראשו כמסכים. ולפעמים גם מוסיף מילים, כדי שאת המנכ"ל הוא ירשים. ויזכה להעלאה במשכורת, ולחשבון הבנק יוסיף תגבורת. וטוען שאין בזה איסור, וכל שכן לא לאו גמור, כיון שעושה זאת לצורך עצמו, ולא בכדי לגנות את מי שעמו.

האם יש ממש בדברי החבר, או שעל איסור לאו גדול הוא עובר?

ועניתי שאין ממש בדבריו, ועובר הוא בזה על איסור לאו. ובזה שמחניף למנכ"ל או לחבר, גם על איסור חנופה הוא עובר (ח"ח פתיחה לאוין ט"ז). ומזה הלאו צריך להיזהר, ולהתרחק כמה שיותר מהר. כי עונש החנפן הוא גדול ומרובה, כל שיש בו חנופה לסוף הוא גולה, וגורם לשכינה שתסתלק מ ישראל (סוטה מ"ב ע"א), וצריך להתפלל על זה ולא להכשל.

ובשעת מעשה צריך להתחזק בכל הכח, ולהראות שרוצה מיד לברוח, ולא לשמוע את מה שאומר, אלא ללכת משם מהר. ולא יעשה שום תנועה בפניו, להראות שמסכים לדבריו, שאם כן יעבור על איסור לאו.

ואם יודע שיהיו דבריו נשמעים, חייב יהיה בקולו להרעים, ולהוכיח את אותו מנכ"ל, שבשמים חשבונו מעוקל, כי מצוותיו עוברים לאחר, על מי שדיבר וסיפר (חובות הלבבות שער הכניעה פרק ז'). ואם מתעצל להוכיחו נקרא חָנָף, בזה שנותן למנכ"ל הרגשה של כיף (במ"ח שם ס"ק ט"ז). ובדואי שאסור להסכים לדבריו, שלא יכשל באיסור שמע שוא. ועל זה נאמר "ושמת שכן בלועך" (משלי כ"ג, ב'), ולא להסכים לדברי גנאי של חברך.

נזכה לקיים את חוקי התורה כהלכה, ובקרוב והיתה לה' המלוכה. אמן ואמן.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1)

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים
בהלכה" | 2381*

אדם שאין לו יין לקידוש כיצד יעשה?

בליל שבת יקדש על הפת. וביום שבת יקדש על שכר מדינה כגון בירה וכדו'. ואם אין לו פת יכול גם לעשות הקידוש בליל שבת על פת הבאה בכסנין (כגון עוגות) אם קובע סעודתו עליה, דהיינו שאוכל כשיעור ארבע ביצים (216 גרם). ואופן הקידוש כשעושה כן על פת, תחילה נוטל ידיו ומברך על נטילת ידים, ואחר כך מניח ידיו על המפה המכסה את הפת ואומר יום השישי ויכולו השמים וכו' עד אשר ברא אלוקים לעשות. ואחר כך יגלה הלחם משנה ויניח ידיו עליהם ויברך המוציא ואינו בוצע, ואחר כך אומר ברכת הקידוש אשר קדשנו במצוותיו עד מקדש השבת ובוצע הפת ואוכל.

(ש"ע סי' ערב סעיף ט. משנ"ב שם ס"ק כח, בן איש חי ש"ב פרשת בראשית אות כח, כה"ח שם אות נד).

המוצא אבדה באוטובוס ויש בה סימן האם רשאי להעבירה למחלקת אבדות או שצריך הוא בעצמו להכריז עליה?

יכול להעביר האבדה למחלקת האבדות.

(עי' ספר משפטי תורה (עמ"ס בב"מ עמ' לט), ובספר תורת האבדה (עמ' קלג) ובספר השבת אבדה כהלכתה (פ"ג סעיף ה), בשם הגרמ"מ קארפ שליט"א, והגר"מ גרוס שליט"א)

הרואה את ים המלח האם מברך עושה מעשה בראשית?

לא. ואם רוצה יכול להרהר בלבו.

(שו"ת שבט הלוי ח"ט סי' מז. וכ"כ מרן זצ"ל חזון עובדיה ברכות עמ' תסט וכ"כ בשו"ת רבבות אפרים ח"ו סי' קג).

עד היכן צריך ליטול מים אחרונים?

מעיקר הדין צריך ליטול עד הפרק השני של האצבעות, וע"פ הקבלה צריך ליטול כל האצבעות עד כף היד.

(ב"י סי' קפא, ש"ע שם סעיף ד, רשב"א בתורת הבית ב"ו ש"א סט ע"א, הא"ר שם סק"ה).

לגימות של השראה הרב יצחק פנר תחת דגל אחד

בתורה מסופר על סדר הדגלים. לכל שבט היה דגל שלו, עם צבע שלו ועם אפיון אחר מחברו. אנו צריכים לראות, מה המסר החבוי עבורנו בתוך התיאורים הללו? מן הסתם ישנם הרבה כיוונים, אך ברצוני להבליט נקודה אחת:

בניגוד לדגלים שישנם גם היום לכל מדינה ומדינה. הדגלים של השבטים ניתנו בציווי אלוהי בדיוק מרבי לכל שבט ושבט, על פי הדברים שהוא עבר ועתיד לעבור. ללמדנו שכל שבט, ובעצם לכל אחד מאתנו, יש הייחודיות שלו, השליחות שלו, ואין האחד חשוב יותר מהשני.

כמו בפאזל - כל חלק הינו שונה מהשני, ואי אפשר לומר שהאחד חשוב יותר מהשני. כך גם בעם ישראל, לכל אחד מאתנו ישנה השליחות שלו בעולם, התפקיד שלו, ה"צבע" שלו, ה"דגל" שלו והתרומה הייחודית שהוא ורק הוא יוכל להביא לעולם. ואם אנו מקנאים, פעמים רבות הדבר נובע מחוסר ידע.

מסופר על שלושה עובדים במפעל שזומנו לחדרו של המנהל כדי לקבל את המשכורת החודשית. הראשון יוצא מהחדר של המנהל ואומר לחבריו - "איזה גבר המנהל, הוא נתן לי את המשכורת + 500 ₪ לרגל החג". השני נכנס, יוצא אף הוא עם חיוך ואומר לחבריו - "איזה נחמד המנהל, נתן לי את הצ'ק של המשכורות ועוד 500 ₪ לחג". השלישי נכנס ויוצא אף הוא עם חיוך. שואלים אותו החברה: "מה איתך?". אומר להם החבר השלישי - "גם לי נתן המנהל את המשכורת + 1500 ₪ לרגל החג...". השניים האחרים מסתכלים זה על זה וממלמלים כמה מילים של עצבים... "איזו חוצפה, תת אדם המנהל הזה... למה לנו רק 500?". הם לא ידעו שלעובד השלישי יש בבית ילד שמתמודד עם מחלה קשה, וכמעט כל המשכורת שלו הולכת לתרופות, אבל המנהל כן ידע, ולכן הוא ציפר אותו.

כל אחד עם ה"תיקון" שלו. אל תסתכל אצל השני, כי אתה לא באמת יודע את כל התמונה.

"ביחד, אנחנו משלימים את התמונה, וכל צבע מביא את הברק הייחודי שלו".

סיפורו של אבי, נער שלמד לבחור באור.

רציתי לברוח מהכול בסוף קיבלתי תורה

קוראים לי אבי, בן 16. אני גר ביישוב דתי בשפלה, מקום שקט אנשים

חמים, אנשים של פעם, גדלתי בבית דתי

קלאסי, בילדות הכל היה כיף, חיים של ילד רגיל אבל מאז שהגעתי ליישיבה קטנה - משהו בי התחיל להתפרק. התפילות עברו לי מעל הראש, השיעורים שיעממו אותי, כל האווירה הייתה לוחצת עליי. רציתי לצעוק: "תנו לי אוויר!" אבל במקום זה - צחקתי. השתוללתי. הפכתי לליצן הקבוע של השכבה. הרגשתי שאני הולך למקום אחר, האמת שעם הזמן, הגבולות היטשטשו. בתחבולות הייתי בורח מהיישיבה, אבל בלב - הרגשתי שאני הולך ומתרחק מעצמי. ואז קרה משהו ששינה לי את הכול.

ערב אחד אני יושב לבד בגינה ליד הישיבה, המקום היחיד שלא מגיעים אליו שום משגיח או איש צוות, רציתי לשבת עם עצמי, רק רציתי שקט. לפתע הוא הגיע מתוך הגינה עצמה, לא הכרתי אותו, הוא היה נראה בחור מרשים, חסון כזה לא יכולתי שלא להסתכל עליו, הוא היה כובש הוא התיישב כמה ספסלים ממני, לא דיבר, רק הניח את התרמיל הענק שנשא על גבו.

לפתע הוא קם מהספסל שישב שם, מתקרב אליי ושואל אותי: "אפשר לשבת?" הוא התחיל לספר, אני למדתי פה בישיבה לפני כמה שנים. הולך בלילות לאיבוד, חשוב שתדע לחיים:

**"גם דוד המלך לא התחיל בארמון. של מלך,
הוא היה ילד דחוי בין האחים. גם רות לא
באה ממשפחה של תורה. אבל הם בחרו
באמת - והפכו לשורש של כל הגאולה."**

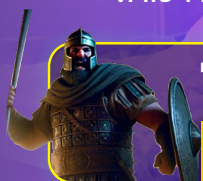
הוא פתח את התיק שלו, הוציא משם ספר ונתן לי אותו מתנה, לא הגבתי. אבל בחג השבועות, קראתי את הספר ההוא. הספר היה מאוד ישן, אך המילים הכתובות בו, כל כך נגעו בי. ישבתי כל אותו לילה לקרוא, פשוט לא יכולתי לעצור, כיום אני כבר בפנים, עדיין מתמודד, אבל כבר לא בורח. אני זוכה לחיות את החיים באמת, להבין אותם, היום כשאני רואה חברים שצוחקים מהכול - אני נזכר בעצמי. אני לפעמים רוצה לומר להם: "אם דוד המלך התחיל מהשדה - אתה יכול. אם רות גם התחילה מהשפל - אתה יכול. העיקר שתגיד לקב"ה: אני רוצה. הוא כבר יפתח לך את הלב."

חג שבועות שמח.

תכנים חינוכיים שהילדים שלכם יאהבו

הפקת סרטוני ילדים בהמחשת AI מדהימה!

סיפורי
תנ"ך

נפלאות
הבריאה

סיפורי
צדיקים

התערוכה הזו הייתה שונה בתכלית מעשרות התערוכות שנכחתי בהן כל השנים. האדריכל שהיה ממונה עליה היה מעשרת האדריכלים הטובים בעולם, כזה שהוכתר בשם "האדריכל משאנז-אליזה" משום שסגנון העיצוב שלו הזכיר מאד את הרחוב הידוע בצרפת. השילוב הגאוני בין קלאסיקה פריזאית לחדשנות אורבנית היה מעורר את התפעלותם של מאות האדריכלים שהיו מגיעים לתערוכות שלו, אלו שעלות כניסה אליהן הייתה גבוהה מאד.

אבל אני יכולתי להרשות לעצמי לשלם עליהן. עם השנים, השם והמוניטין שצברתי וב"ה גם הכסף שזרם בכמות מכובדת על כל דירה חדשה שהייתי מעצבת, גרמו לכך שיכלתי להרשות לעצמי להוציא סכום גדול על טיסות, מלונות והשתתפות בתערוכות כאלה, בהן הייתי יכולה להסתובב במשך שעות. הרי זה היה התחביב היחיד שלי, ניתן לומר, אולי חוץ מקריאת ספרים.

בתערוכה היו חדרים רבים, כאשר כל אחד זכה לעיצוב פרי ידו של האדריכל הידוע. כל חדר וסגנונו, כל חדר וצורתו, אבל חדר אחד תפס במיוחד את תשומת לבי.

היו משולבים בו בדים, מרקמים וטקסטורות בצבעי התכלת. עיצוב כזה שזורק אותך ישר לים, שמיים, רוגע ושלווה, כזה שגורם לך לרצות לצלול לתוכו ולשכוח מהצרות שלך וממה שהשארת מאחוריך בארץ. ובמקרה שלי, זה היה לא מעט. בכל פעם שהייתי נוסעת לתערוכה כזאת הייתי משאירה טונות של מרידות, אכזבה וציפייה לא ממומשת של הסביבה שלי, ממני. המילים "בקרב אצלך" כבר הפכו לנחלת העבר, כי כולם בגדול התייאשו. "זאת, התחתנה עם העבודה שלה" הייתי שומעת דודות מבוגרות מרכלות מאחורי גבי "היא רק לא מבינה שילדים לא יהיו לה עם כזה חתן" הומור שחור. כמה מבדח.

שנים שהייתי ה"רווקה הזו שלא אכפת לה" גם הוריי כבר הפסיקו לשמוע הצעות שידוכים עבורי, חמשת אחיי עקפו אותי ונישאו לבחירי לבם ונכדים רבים התרוצצו בביתם של הוריי כאשר אני הייתי ה"דודה הזו" שמחלקת ממתקים ומתנות ושומרת על אחייני בשעות הצהריים כדי שהוריהם יוכלו לנוח.

כל שידוך שהיה מגיע לפתחי הייתי מורידה בתואנה שונה. בהתחלה לא הבנתי שאני משקרת לעצמי, שכל התירוצים הללו נובעים מאותה סיבה. פשוט לא רציתי להתחתן. לא כרגע. ההשקעה שלי בתחום

לחשב מסלול מחדש

המהפך שלא תוכנן.
משרטוטים וקריירה
לחיתולים ואהבה

משלח רבנו

ראש מוסדות
"יביע אומר"
וארגון "ענפים"

שלום וברכה לכבוד
מורנו ורבנו שליט"א.
ראש מוסדות 'יביע אומר'
בני ברק.

אני מתעסק הרבה בהחלפת כספים,
ולפעמים קורה שאני מגיע לבית הכנסת
ואנשים מבקשים ממני להחליף להם כסף,
והשאלה האם מותר לעשות זאת בבית
הכנסת.

בברכה שמעון לוי טבריה.

לכבוד האברך היקר הרב שמעון לוי החונה
בעיה"ק טבריה.

אודות שאלת מר בענין החלפת כספים
בבית הכנסת. הנני להשיב כמסת הפנאי.
הנה בגמ' מגילה (כ"ח ע"א) איתא אין
מחשבין בהם חשבונות אלא אם כן הם
של מצוה כמו קופה של צדקה או פדיון
שבויים, והוא להלכה בש"ע (ס"ו קנא
סעיף ב). וראיתי בספר משנת יוסף (הלכות
בית הכנסת ס"ו כו אות ה), שהקשה דלמה
הוצרך השלחן ערוך לפרט מהם הם צרכי
מצוה, הרי פשוט שפדיון שבויים או צדקה
הרי הם בכלל צרכי מצוה, וביאר דבא
לומר שפרנסה אינה בגדר מצוה לענין זה,
ואף שישנם דברים שצורך פרנסה חשיב
כצורך מצוה, לענין זה אינו כן. עיין בטור
(או"ח ס"ו רמח"א), וברמ"א שם (סעיף ד),
בשם ר"ת שכל שאדם הולך לסחורה חשב
כהולך לצורך מצוה, ועי"ז קאמר דלא חשיב
צורך מצוה אלא קופה של צדקה או פדיון
שבויים.

ולכן העלה שם שחשבונות שאינם של
מצוה אף שיש בה צורך פרנסה אין לעשות
בבית הכנסת, והטעם הוא כיון שלא התירו
רק חשבונות של מצוה גמורה וגדולה
כגון קופה של צדקה או פדיון שבויים,
משא"כ בפרנסה אף דהוי מצוה מכל מקום
אינו חשובה כל כך. ומדבריו נראה שגם
באופן בו ההחלפה אינה לעמדת ריווח
אלא ב"ח, בכל זאת אין לעשות בבית
הכנסת, מהטעם הנזכר שלא התירו אלא
מצוה גמורה.

ועיין בשו"ת רב פעלים (ח"ב או"ח סי'
כד), שהתיר למכור ספרי קודש בבית
הכנסת אע"פ שהוא להרווחה בעלמא
ומתכוין לטובת עצמו, כיון שהוא צורך
מצוה, מוכח מדבריו שהדוגמאות שהביא
מזן בשלחנו הטהור אינם דוקא אלא רק
דוגמא לצורך מצוה, אך עדיין אינו סותר
למה שכתבנו לעיל דמכירת ספרים חשיב
כמצוה חשובה, וכן נראה למעיין שם
בדבריו שניסה להוכיח ולהסביר מדוע
מכירת ספרים חשיבי מצוה רבה. והוא על
הדרך הנ"ל שלא התירו אלא במצוה גדולה
וחשובה. וכ"כ להלכה בספר בית הכנסת
כהלכה (פ"ט עמ' קה), וכ"כ בספר משכן
דוד (אייזנבך פ"א ה"ט). וכן נראה עיקר.

מסקנת הדברים: אין לחליף כסף בבית
הכנסת אלא אם כן הוא צורך מצוה כמו
קופה של צדקה וכדומה, אבל בלא זה אין
לעשות כן בבית הכנסת.

בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

... לאט לאט שמנו לב שהיא לא חוזרת לעצמה. היא
הייתה מתכנסת בתוך עצמה במשך שעות, בקושי
יוצאת מהמיטה, לא אוכלת וכמעט ולא מתקשרת.

ואפילו מוצאת את עצמי שרה לו שירי ערס,
שלא ידעתי שאני מכירה.

נשאבתי לזה. לא יכולתי לראות את הקטן
הזה לבד, סובל, כשאמא שלו לא שם בשבילו.
ייחלתי לימים טובים יותר, ימים בהם אמא
שלו תטפל בו בשמחה ובאהבה, התפללתי
כל הזמן שהימים האלה יבואו מהר, אבל
מבלי משים התחלתי להנות. פתאום היומיום
האינטנסיבי והעמוס שהייתי רגילה אליו, הפך
למשהו רגוע יותר. פתאום הבנתי שהעבודה
הזו היא סוג של בריחה מהמציאות העגומה
שלי, השעות הבלתי סבירות בהן הייתי עובדת
היו גורמות לי לשכוח את העובדה שהימים
חולפים על פניי והדבר העיקרי בחיים שלי
הולך ונזנח. ופתאום היה לי את הזמן. להרהר,
לחשוב, להתמקד לרגע בעצמי וברצונות
האמיתיים שלי. ולפתע צבעו של הקיר החדש
שנבנה בימים אלו בבית משפחת כץ, או
השולחן בעל הרגליים העגולות שהמלצתי
למשפחת כהן לקנות לסלון ביתם, לא עניינו
אותי. זה היה נראה לי כל כך שולי מול העניינים
העגולות וחסרות האונים של האחיון המתוק
שלי, שנאחז בי חזק בכל פעם שהחזקתי
בו, ממאן לעזוב. מסרב להינטש. הבטתי לו
בעיניים והבטחתי לו שבקרוב אמא תחזור.
היא מטופלת הכי טוב שיש והיא תכף תהיה
כאן בשבילו. אבל מעבר להבטחה הזו מצאתי
את עצמי גם מודה לו. על זה שבזכותו משהו
בי נפתח. משהו נרגע בי. השעות הארוכות
שלי איתו גרמו לי לחשוב על החיים שמעבר
לשרטוטים, לחישובים ולתוכניות העיצוב.
ואולי לחשב מסלול מחדש.

כשעמדתי אחרי שנה תחת החופה, החתן שלי
עומד לצדי, בדרך לשבור את הכוס, הבטתי
באחיני בן השנה, לבוש בטוקסידו קטן ומתוק,
פפיון אדום חמוד קשור על צווארון החולצה
שלו, והוא עטוף בידיה החמות והאוהבות של
אמו, מבטו מופתע מכמות האנשים שמסביב
ומהאירוע שהוא לוקח בו חלק.

ופתאום, מבלי שהתכוונתי, שפתיי לחשו לו
בלי קול, "אתה אולי עוד לא מבין, אבל הרבה
כאן בזכותך. תודה אחיון אהוב שלי"

ודמעה קטנה עשתה את דרכה על המרצפת
הלבנה שמתחתיי.

האדריכלות הייתה כה רבה ותפסה את כל
כולי, עד שלא עניין אותי שום דבר אחר.

ואז זה קרה, אחותי ילדה את בנה השני.
השמחה בבית הייתה גדולה והיא הגיעה
אלינו- לבית הוריי להתאוששות. אבל לאט
לאט שמנו לב שהיא לא חוזרת לעצמה. היא
הייתה מתכנסת בתוך עצמה במשך שעות,
בקושי יוצאת מהמיטה, לא אוכלת וכמעט
ולא מתקשרת. הדבר היחיד שעשתה היה
לטפל בתינוק וגם זה עם הזמן הלך ופחת. זה
הגיע למצב שהיא הייתה ישנה במשך שעות
ולא מתעוררת להאכיל אותו או לטפל בו.
'דיכאון אחרי לידה' פסק הרופא את האבחנה
המצערת והוסיף, 'הרבה תמיכה, הרבה הכלה
והרבה אמפטיה מהמשפחה הקרובה יעזרו לה
ויפתרו את הבעיה, היא תחזור לעצמה בעז"ה'
הוא היה אופטימי.

ברגע אחד שיניתי את שגרת חיי. מקרייריטטי
שרצה מדידה לדירה, מבקרת תדיר באולמות
תצוגה ענקיים ומייעצת ללקוחות את סוג
הקרמיקה, הבד לספה והצבע למנורה שכדאי
להם לבחור, יושבת ומחשבת שעות מטרים של
קירות, אילו כדאי לשבור ואילו לבנות, איפה
למקם את האמבטיה והיכן את המקלחון, האם
החלון מעל הכיריים במטבח הכרחי או שמא
ניתן לוותר עליו ולהוסיף ארון לאחסון שכל
כך חסר להם. וכך שעות ארוכות מדי יום עד
שהייתי קורסת בלילה למיטה וקמה ליום נוסף
כוה, בדיוק.

מאחת כזו, הפכתי לדודה במשרה מלאה,
אולי הביטוי 'אמא' היה מתאר טוב יותר את
הפעילות היומיומית החדשה שלי. טיפלתי
בתינוק הקטן במשך שעות מדי יום. אמי
לקחת על עצמה את הטיפול באחותי, בישלה
לה ארוחות חמות ומפנקות, האיצה בה לצאת
מהמיטה והייתה יושבת ומדברת אליה כאילו
חזרה להיות ילדתה הקטנה והנואשת, ולו
בכדי שתחזור לעצמה. שאר האחים הנשואים
היו עסוקים כל אחד עם ילדיו, וכך הטיפול
בתינוק נפל עליי. הייתי מחתלת, מאכילה
אותו במטרגה (עד שמצאתי את המטרגה
שהכי טובה לו אחרי שהקיא לי כמה סוגים),
מקלחת, מלבישה, מערסלת אותו בידיי
כשהתפתל נוראות מכאבי בטן, מרדימה אותו

דרך הרב מאיר כהן
רב קהילה באור יהודה

בחירה אחת ששינתה חיים

גם שהם רחוקים

סיפר רבי דניאל אוחיון שליט"א: "בדידי הווא עובדא ביום שישי אחר הצהריים הגיעה אשה הגרה סמוך למקום מגורינו וביקשה שאגש לביתה כדי לדבר עם בתה בת השמונה עשרה שעומדת רחמנא ליצלן להינשא לערבי. ברגע הראשון החלטתי שזה לא בשבילי. מה פתאום להכניס את ראשי... מה גם כשהגעתי לבית המשפחה האם שפתחה את הדלת אמרה לי: "הבחור הערבי עדיין כאן תשתדל להגיע עוד שתיים, אני אשלח אותו מכאן". ניצלתי את הזמן לחלק מצרכים לנוקקים ואכן לקראת השעה חמש הגעתי שוב למשפחה כשעה לפני כניסת השבת. האם שהיתה מיוסרת ושבורה סיפרה לי בכאב לב כי בתה בהריון והיא עומדת בקרוב לעזוב את הבית עם הבחור הערבי. אודה שמעולם לא נתתי דעתי לבעיית מהסוג הזה והתלבטתי כיצד עלי לנהוג במקרה זה.

הבעיה מורכבת מאוד: בחורה בהריון, בחור ערבי תסבוכת לא קלה. אציין כי מדובר בבחורה עדינת נפש. הבחורה טענה באזני שהיא חפצה באותו בחור ורוצה חס ושלום להתחתן עימו. לשאלתי: "האם את יודעת את ההשלכות, שכעת את מלכה ואחר כך את שפחה..." ענתה "אני חפצה בו" הצצה במחוגי השעון הראתה על השעה חמש וחצי עוד חצי שעה שבת. לפתע הבזיק במוחי רעיון. "אולי את מוכנה להתארח השבת בביתנו? תוכלי לשוחח על הענין עם אשתי וכך תוכלי בנחת לחשוב שוב על הדבר". "אני מוכנה בתנאי שגם אחותי הגדולה תצטרף אלי. רק כדאי שתדע שגם היא יוצאת עם בחור ערבי..." הייתי בהלם. שתי אחיות עומדות להינשא לערבים! שני עולמות שתי בתים שיקימו עוד צאצאים... ברם ידעתי בסתר לבי שלשבת יש עוצמה שאין אנו יכולים להבין. לא איבדתי עשתונותי ואמרתי לשתייה: "בואו והזדרזו!"

מסרתי להם את כתובתי וביקשתי שתגענה לפני שבת. ואכן שתי האחיות הגיעו ובשבת דיברנו על ליבן וניסינו ככל יכולתנו להסביר להן את חומרת מעשיהן. לאחות הצעירה שהיתה בהריון הצענו לנסוע למשפחה בנתניה ולנתק כל קשר עם הבחור ואף לא להצטייד בטלפון נייד. הבחור הערבי קיבל את ההודעה במוצאי שבת על רצונה לחשוב שוב על הנושא ותיכף ומיד דרש ממנה בתוקף לבצע הפלה. כל נסיונותינו למנוע זאת עלו בתוהו ואכן ביום ראשון בוצעה ההפלה. למחרת נסעה הבחורה למשפחה בנתניה על מנת להפרידה מהבחור, בשיחתנו עמה אצל המשפחה נעשה רושם שהיא דוקא מרוצה מהמצב החדש והיא אף לא יצרה מאז שום קשר עם הבחור. לאחר מספר שבועות נכנסה הבחורה למדרשיה בירושלים ומאז לא ידענו מה עלה בגורלה. והנה לאחר ארבעה חודשים הגיעה לביתנו הזמנה לחתונה. הסתכלנו בשמות בני הזוג וההורים אך לא זהיתי מי הם המזמינים. התקשרתי למשפחה שביקשה אישור השתתפות ומיד התברר לי כי מדובר באותה בחורה צעירה ששוחחנו איתה לפני ארבעה חודשים. אודה כי התרגשות יתירה אחזה בי כשנדע לי שאותה בחורה שעמדה לא מזמן להינשא לבחור הערבי עומדת להנשא כעת לאברך!

ברגע הראשון עדיין לא קלטתי את המשמעות: הבחורה שעמדה להינשא לערבי נישאת ברוך ה' לאברך! בחתונות רבות השתתפתי ותמיד השתדלתי להגיע לאירוע, אך הפעם ממש חכיתי ליום החופה שיגיע. ואכן היום המיוחל הגיע. נסעתי עם רעייתי לאולם וברקע אני שומע את צלילי התזמורת... אני רואה תחת החופה את הזוג המאושר אני מביט בהם ובוכה..."

אומנות האהבה
הרב רפאל אוחיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

עין אחת שמגלה את הנשמה

בשיר השירים, החיבור המרומם עליו אמר רבי עקיבא "כל השירים קודש ושיר השירים קודש קודשים". מופיע פסוק מפתיע: "לִבְכַּתְּנִי אֶחָתִי כְּלָה לִבְכַּתְּנִי בְּאַחַת מֵעֵינַיִךְ בְּאַחַד עֶנְק מִצִּירְנִיךָ" מדוע הקב"ה מתפעל דווקא מ"אחת מעינייך"? היכן הייתה העין השנייה? חז"ל מלמדים אותנו שבמעמד הר סיני, שהיה למעשה מעמד החופה בין הקב"ה לעם ישראל, הקדוש ברוך הוא משבח את עם ישראל על כך שאהבו אותו "ליבבו אותו" בעין אחת בלבד. העין השנייה?

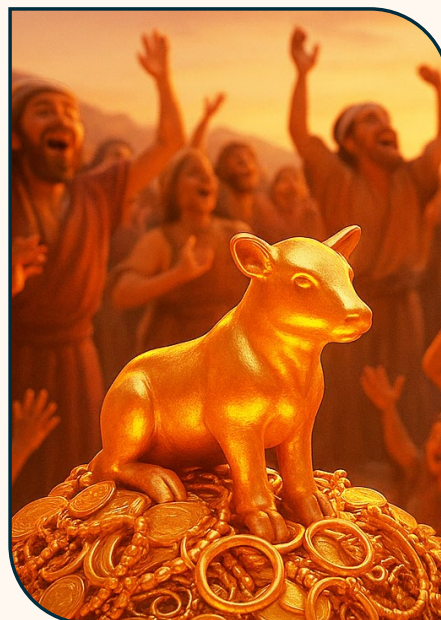
היא הייתה נעוצה בעגל הזהב! תמונה מדהימה מצטיירת כאן - בזמן שעם ישראל רקד ושמח סביב העבודה זרה שיצרו, עין אחת שלהם עדיין הייתה מופנית אל ההר. הם המתינו, בלב מייחל, אולי משה יירד כבר ויזכו לראות שוב את בוראם או לשמוע את דברו.

והקב"ה? במקום לכעוס על העין שפנתה לעגל, בחר לשבח ולהתפעל מהעין שנשארה נאמנה אליו. המסר העמוק כאן נוגע ישירות לחיינו: לאדם יש הרבה תאוות חיותיות אינסטינקטיות שהוטבעו בנפשו בעת לידתו בעולם הזה. "יצר לב האדם רע מנעוריו", חזו עובדה שאיננו יכולים להתכחש לה.

אבל - ופה המפתח - אם האדם מצליח לצאת מעצמו ולו במעט, ואפילו רק בעין אחת להסתכל על אוהביו ולדאוג להם, זה כבר מגלה את מי שהוא באמת! זה כבר חושף את הניצוץ האלוקי שנמצא בתוכו! בזוגיות, במשפחה ובחברה, קל לנו לראות את החסרונות והטעויות של הסובבים אותנו. קל לראות את ה"עגל" שלהם.

אבל הקב"ה מלמד אותנו דרך אחרת - להתמקד דווקא בעין האחת הטובה,

במחוות במחולות שמגלות את האלוקות המסתתרת בתוך כל אדם. כשבן זוג שוכח לפנות את הזבל אבל זוכר להביא פרח, כשילד מתעקש ומתווכח אבל גם מחבק בחום, כשחבר מאכזב אך מתקשר לשאול לשלומנו - זו בדיוק אותה "עין אחת" שהקב"ה כל כך אוהב. הבה נלמד מבורא עולם לראות את העין האחת הטובה שבכל אדם, ולזכור שלפעמים, בעין אחת טמון עולם ומלואו.

החיזוק היומי מהרב יגאל כהן

ישירות אליכם לווצאפ

שלחו הודעת "צר" למספר
058-77-36363

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

הרב אחיה עובדיה

כהימס דונג מפני אש

במזמור של חג שבועות נאמר: "כהנדוף עשן תנדוף, כהימס דונג מפני אש, יאבדו רשעים מפני אלקים" (תהלים סח, ג). הפסוק הזה נתקיים בימינו כאשר עיראק הכינו את הכור האטומי, ראש הממשלה אז מנחם בגין, שהיה אדם הגון וישר (לא ממש שומר שבת, היה שומע חדשות בשבת, חשב שזה פיקוח נפש לכן שמע חדשות) הגיע לשני חכמים להתייעץ אתם איך לפוצץ את הכור של עיראק. הלך (נדמה לי) לאדמו"ר מבבל ולבבא סאלי, ואמר להם שהוא רוצה לשלוח חיילים בערב שבועות שיפוצצו את הכור של עיראק. הבבא סאלי אמר לו: תחכה עוד שתיים, עכשיו כל האנשים ישנים ומתכוונים לחג השבועות, תשלח את החיילים עוד שתיים כאשר כולם יושבים ולומדים, ובזכות הלימוד שלהם תהיה לכם הצלחה. המקורבים שלו אמרו לו: תשלח חיילים עכשיו, אל תתעכב. אבל הוא שמע לבבא סאלי.

בתחילת הלילה הוא שלח מטוס עם חיילים, הם טסים וטסים, והם טסו נמוך מאד, סמוך לקרקע, וכשהגיעו למקום של הכור הפציצו אותו וחזרו. העיראקים קמו בבוקר וראו שהפציצו להם את הכור, התפלאו: מי עשה את זה? ידוע מי עשה את זה... ישראל עשו את זה. והדבר הזה רמוז במזמור של חג השבועות, מי שקבע לומר את המזמור הזה בשבועות, לא ידע את הדבר הזה, הוא קבע אותו כי מדובר בו על מתן תורה, אבל לפני 41 שנה הבנו את זה, "כהנדוף עשן תנדוף כהימס דונג מפני אש - דונג זה שעה, כמו שהשעה נמסה מפני האש - יאבדו רשעים מפני אלקים". פעם בגין עבר ברחובות ירושלים וראה ילדים משחקים ושמחים, אמר: את הילדים האלה רוצים להרוג? מה הם עשו? וברוך ה' פוצצו להם את הכור.

הכור של איראן

עכשיו איראן מאיימת על ישראל עם הכור שלה, ויש הרבה אנשים שמפחדים מאיראן. מה יצא לכם מהפחד הזה? אנחנו נעשה מה שאנחנו צריכים לעשות, ויהיה טוב. אחד אמר לי: "למה הקב"ה ברא את העולם עם צרות ועם בעיות?". אז מה אתה רוצה לומר, שהעולם בא מאליי? זו שטות גמורה! עולם נפלא כזה נברא מאליי? לכן אל תשאל שאלות.

התחזקתי

תהליך התחזקות

שלום, אני מתרגשת מאוד לספר איך התחזקתי בזכותו של הרב הגדול יגאל כהן. לפני כשנתיים הבן שלי בחור צעיר בשנות ה-20 לחייו התחיל להתחזק והיה הולך לשיעורי תורה בכולל השכונתי. וכל פעם שהוא היה חוזר מהכולל היה מספר לי כמה טוב לו והוא מאושר לשמוע שיעורי תורה. במיוחד מהשיעורים של הרב יגאל כהן. תוך כדי שהוא מספר לי מה היה בשיעורי התורה היה משמיע לי את השיעורי תורה של הרב יגאל כהן. דרך היטויב וכך בכל יום ויום.

אני לא אשקר לכם שבהתחלה זה היה לי מאוד מוזר!!! אבל מאז עברו שנתיים שלמות של אושר ושמחה שבהם הרב זיכה אותי ואת משפחתי בזכות שיעורי התורה הנפלאים שלו. ובזכותו אני שמחה ומאושרת לראות את הבן שלי שהוא התחזק מאוד וחזר בתשובה, והיום הוא תלמיד ישיבה בבני-ברק מצליח מאוד שמח ומאושר. זכיתי!!! וגם אני שומרת שבת ולמדתי עוד המון דברים חשובים שלא ידעתי עליהם בכלל!!! כמו כמה חשוב לקרוא תהילים, ובמיוחד בשבת. גם ללמוד הלכות לשון הרע, איך לדעת לוותר גם אם יש כעס בין אדם לחברו, בכל בוקר ובוקר להתפלל לה' יתברך תפילת שחרית, ולקרוא פיטום הקטורת.

ומאז ישתבח שמו לעד החיים שלי השתנו מקצה לקצה. ובכל יום ויום אני רואה את הישועות והניסים והנפלאות מאת השם יתברך. אני מתפללת כל יום שה' יתברך ימשיך לחזק אותי ואת משפחתי, ומודה מכל הלב לרב הגדול יגאל כהן שסלל לנו את הדרך. לכל הטוב הזה ולחזרה בתשובה ושבזכותו התחזקנו ונמשיך להתחזק בעז"ה יתברך. תודה רבה לכבוד הרב!

יישר כוח!

התחזקתם מהרב? שלחו לנו ונפרסם בעלון < anafeamalon@gmail.com

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגר
מראשי ישיבת "מבקשי פניך"

בעיקר מחוץ לביתם, וזה ממש כדוגמת הרוח שזה יסודם, בני מזל זה יתכן שיהיו עם מצבי רוח משתנים כל הזמן מה שיביא אותם לחוסר עקביות, יש להם יכולת חשיבה מאוד מהירה, אך אינם עמקנים, מספיק להם קצת ידע בעניין כדי להמשיך הלאה, וכמו כן בעניין בניית ביתם יראו את בן/ת זוגם בצורה שטחית ולא מעמיקה. יודעים טוב לכסות על דעתם המוטעית מכל מיני פסוקים וטיעונים מה שגורם קצת חוסר אמון מולם, על אף שהם מאוד אהובים. בסך הכל בני מזל זה אין להם אויבים או שונאים.

בני מזל זה צריכים מאוד לעבוד ולתקן/לאזן את מידת הסבלנות שלהם שבזה יהיה להם הרבה רוגע, אבל בעיקר לעבוד על כוח הדיבור בצורה נכונה. במאמר הבא ננגיש לפרטים את עבודה זו במסגרת הזוגיות שהרי ידוע שהדיבור משמעותי מאוד לטוב או לרע במערכת זוגית.

חודש סיון

החודש החדש שאליו נכנסנו הוא חודש סיון, חודש חזק מאוד בו ניתנו שתי תורות לעם ישראל, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, וכנגד זה מזל החודש הוא מזל תאומים, יסודו של החודש הוא רוח, וכמו שהסברנו במאמרים הקודמים שיש ארבעה יסודות, שבהם השם יתברך ברא את הבריאה כולה ואת האדם בפרט והם אש רוח מים עפר, המשפיעים ישירות על המידות והתכונות של האדם, (וכמו שמבאר כל זאת רבי חיים ויטאל בספרו שערי קדושה).

אדם שנולד בחודש זה כפי שמובא בספרים מאותגר לשמור את כספו כיון בני מזל זה בזבזנים מאוד, חזקים מאוד בכוח הדיבור והשיחה, כוחם בפיהם מה שנקרא, הם יבלטו בחבורה בכוח דבורם יכולים לרתק ולשעשע את כל הסובבים, כיף לאחרים בסביבתם, אוהבים להיות בתנועה

זה משנה מה יש לאחר, אם לי יש את כל מה שאני צריכה? אנחנו לא תמיד יודעות מה טוב לנו, לא תמיד מקבלות את מה שאנחנו מבקשות, אבל דענה, אחיית היקרות, הרבה פעמים אנחנו לא מקבלות את מה שאנחנו רוצות כי זה לא מה שאנחנו צריכות... הרבה יותר כדאי לקבל את מה שצריך באמת, ומי יודע יותר טוב מה נכון לנו מאשר זה שיצר אותנו? אדם חי את כל חייו במרדף אחר האושר. מתי עצרת את עצמך כדי לבדוק, אולי הוא ממש כאן מתחת לאף שלך...? תודה על מה שיש, אבא, תודה גם על מה שאין, לא חסר לי דבר. תודה. אמונה היא האושר.

הרגע הזה כשאין לך כוח יותר...

מכירה את הרגע הזה שנדמה לך שזהו זה, אין לך כוח יותר? שאת מרגישה שהניסיון הזה שאת מתמודדת איתו גדול עלייך, שאין סיכוי שאת מצליחה להתעלות על הכאב והקושי ולנצח במלחמה הזאת? מכירה את הרגע הזה בו הכל נראה לך כמו תוהו ובוהו, כשהצרות באות בצורות, את מרגישה שהחיים שלך מתפרקים ונדמה שזה לא הולך להשתנות? מכירה את הרגע הזה? אז הרגע הזה יכול להיות הרגע הכי טוב בחיים שלך, הכל תלוי בדרך בה תביטי עליו...

חשוב לזכור שבאנו לעולם הזה כדי לתקן את עצמנו. לתקן את המידות, לתקן את הדרך, להכיר את בוראנו, לקיים את רצונו ולהפוך להיות הבת הכי טובה שיכולה להיות בשביל האבא הזה שהביא אותי לפה רק כדי להטיב איתי. בורא עולם לא רוצה לפגוע בך, הוא גם לא רוצה שיכאב לך, אילו רק היית יודעת עד כמה הוא בצער כשאת בצער, שברגעים האלה שאת יושבת ומזילה דמעות על הקושי הזה שאת חווה, הוא יושב גם כן לצדך ובוכה... אבל את פשוט לא רואה אותו. לכל הישג שאנו מגיעות בחיים, אנו מגיעות רק אחרי שאנו עוברות כברת דרך... הדברים הטובים באמת לעולם אינם באים בקלות... למה? כי אם לא תתאמצי בעבורם, לעולם לא תעריכי אותם באמת ולא תלמדי ליהנות מהם ולשמוח בהם, כל דבר שהשגנו בקלות בחיים האלה מהר מאוד הפך למובן מאליי. אם אני יודעת שאת הדברים הטובים באמת משיגים רק אחרי שעוברים את הדרך עד אליהם, אני לא רק אלק בה בבטיחון, אני ארוץ! גם אם מדובר בדרך לא פשוטה עם המון עיכובים... אם אני יודעת שבורא עולם אוהב אותי כמו שאף אחד בעולם הזה לא יכול לאהוב ושכל רצונו זה שאהיה מאושרת, גם אם הוא מוליך אותי כרגע בדרך לא קלה עם כל מיני עיכובים ומניעות...

אני יודעת שזה לטובתי. אני יודעת שזה רק חלק מהדרך אל הדבר הטוב ביותר בשבילי, אני לא אגיד: "טוב, זה המצב, אני אתמודד..." אני לא רק אשלים עם זה... אני אקבל את זה באהבה ואגיד: "אבא, לא יודעת למה זאת הדרך בה בחרת בעבורי, אבל בטוח שזה הכי טוב בשבילי, תודה לך! אני יודעת שאתה מכין לי מתנה מופלאה, שאני הולכת להעריך אותה כ"כ כי התאמצתי כדי להגיע אליה, לעולם לא אבעט בה או אתייחס אליה כמוכנת מאליה, תודה לך שאתה לוקח אותי למקום הטוב ביותר בשבילי! תודה שאתה עוזר לי לעבוד על המידות שלי, על האמונה שלי, תודה שאתה מעביר אותי מבחנים כאלה שכשעבור אותם בהצלחה, אוכה בתגמול שלא חלמתי עליו אפילו... אני יודעת, אתה טוב גמור, ואת כל מה שאני לא מבנה - אתה מבין היטב. אני הולכת בדרך הזאת בגאווה ובבטיחון, כל עוד אתה איתי!"

הרבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת

אל תקנאי באף אדם בעולם!

מספרים על בחור צדיק שבא לרב ואמר לו: "הרב, אני חייב לשלם אותך במשהו... יש בחור שלומד איתנו בכולל, אתה מכיר אותו, הוא הזמין אותי לארוחת ערב אצלו בבית. הגעתי אליו הביתה וראיתי ארמון! איזה בית מדהים, איזה עושר, איזה שפע... ולצערי ממש קינאתי! לא הצלחתי לשלוט בזה, הקנאה פשוט אכלה אותי!" ענה לו הרב: "בסרטן שלו אתה גם מקנא?"

להסתכל על אחרים זה קל, לרצות את מה שאינו שלך זה הכי קל, ליהנות ממה שיש לך ולהעריך אותו - זה הכי קשה! אבל גם הכי שווה. את מסתכלת על אנשים ברשתות החברתיות ומקבלת תמונה שקרית לחלוטין על החיים שלהם. אני תמיד אומרת: הלוואי שהחיים של אנשים היו מאושרים כמו שהם מוצגים שם. אנחנו מציגים בפני העולם את מה שאנחנו רוצים שיראו ולא בהכרח את האמת. אף אחד לא יחשוף בפרהסיה את הבעיות שלו, את המגרעות שלו, את מה שחסר לו... ואז את חושבת שרק אצלך המצב לא טוב, שרק לך חסר, את מקנאה בהיא שיש לה בעל מדהים או בזאת שיש לה רכב מפואר, לא יודעת שהבית שלהן מתפרק וחשבון הבנק מעוקל... אל תיפלו למראית עין, והאמת... מה

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" | 2381*

בשר, בכל זאת כיון שכבר בירכה, ואם לא תטעם יצא שברכתה הייתה לבטלה, ואיסור ברכה לבטלה הוא חמור מאוד, לכן צריך שתטעם מעט).

האם נשים חייבות ב-מאה ברכות בכל יום?

גם הנשים חייבות במאה ברכות כל יום, ולאיש הדבר הוא יותר קשה כיון שחסר לה 12 מהברכות שגברים מברכים ואישה לא מברכת (ציצית ותפילין, ברוך שאמר, ברכות קריאת שמע וכן אומרת שעשני כרצונו ללא ברכה), ולכן צריכות יותר תשומת לב לכך.

האם נשים צריכות לברך ברכת הלבנה?

לא נהגו.

אכלתי בשרי ושכחתי ובירכתי על מאכל חלבי בתוך שש שעות ומיד נזכרתי שאני בשרית מה לעשות?

תטעם מעט מהמאכל החלבי שבירכה עליו, כדי שלא תהיה ברכתה לבטלה. (כלומר אף שהיא בתוך שש שעות ואסור לאכול חלב בתוך שש שעות מאכילת

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

מתן תורתנו

מתקרבים אנו ליום הקדוש, ליום מתן תורה... הקב"ה בחר בנו, בכל אחת ואחת מאיתנו, לקבל את התורה. מה זה אומר? היכן התורה באה לידי ביטוי ביומיום שלנו? אנחנו מקבלים את התורה בכל רגע ורגע...

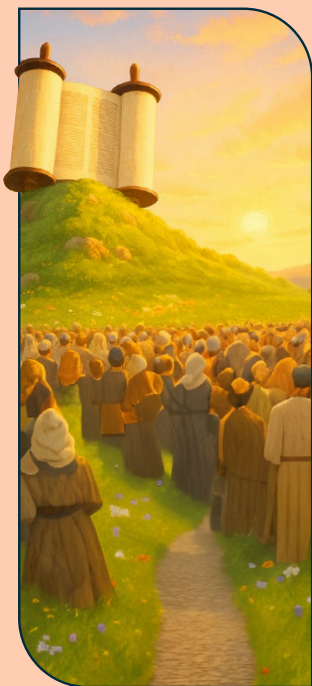
כולנו מרגישות את הדור המיוחד שנבחרנו להיות בו... כולנו מרגישות את הניסיונות וההסתרות שאנשים עוברים השכם וערב... ובכל זאת, את בוחרת להחזיק חזק, לדבוק באמת. לא לשכוח את הקב"ה, לא לעזוב את האמונה בהשם ולו לשנייה... אין לנו מושג איזה סדר גודל אנחנו בשמיים. אישה שבדור הזה, למרות כל ההסתרות, מכסה את הראש, מתלבשת בצניעות - זה ענק בשמיים ברמה שאנחנו לא מבינות בכלל.

כל חיזוק באמונה, כל דיבור שמקרב אותך להשם יתברך - זה קיום התורה. שימי לב שאת נמצאת בחברת אנשים שרק מעלים אותך ואת הקשר שלך עם בורא עולם, לפעמים נשים יכולות גם להוריד, לייאש, להכניס חוסר אמונה ולהרבות השתדלויות מיותרות בכל מיני מצבים. צריך להתרחק מחברה לא טובה, לבחור את החברה הטובה שמקרבת אותך באמונה ויראת שמיים.

נשים זה עם מיוחד במינו, יש לנו כוחות על, הקב"ה טבע בכל אחת

ואחת מאיתנו את היכולת להעביר את התורה לדור הבא בצורה המתוקה והנגישה ביותר, "אל תטוש תורת אמך" - לא סתם נאמר, אלא מעבירה את הפנימיות בעבודת השם, את ההרגשה בשגרת היומיום ביחד עם השם יתברך.

אמונה. אמונה. אמונה. מי יכול להעביר את זה אם לא אנחנו? רק אם את מרגישה באמת את השם לצידך כל הזמן, תזכי שילדייך גם ירגישו כך. ואיך נרגיש זאת? איך נקבל את התורה כל יום מחדש? נתחיל ב'פגישה יומית' עם מלך מלכי המלכים, אבא שלנו. נקבע כל יום, בלי לחץ, מתי שמתאפשר, בטוב וברוע, לדבר עם השם. זה מעלה את הקשר בכמה וכמה דרגות. אישה וכת שזוכה ומדברת עם השם באופן קבוע ומסבירה מה עובר עליה ומה היא צריכה ומרגישה, היא גם לאט לאט 'שומעת' את התשובות, מרגישה מה נכון לעשות, ומצליחה לקשר כל מציאות לאמת שלה, לבורא עולם, לרצון שלו. שנוזה לעשות רצונו תמיד באהבה. שבת שלום!

אנחנו רק צריכים להיות כלי ראוי, כלי שמקבל לתוכו את השפע הרוחני העצום שמאיר ביום הזה. ולכן צריך לדאוג לעלייה רוחנית כל הזמן.

ומה השפע שאני לוקחת מהיום הזה? את האהבה שלי להשם יתברך! מעמד הר סיני הוא מעין חתונה בין הקב"ה לכנסת ישראל, כאשר לוחות הברית הם הכתובה שבינינו! "וארשתיו לי לעולם" כך נאמר בספר הושע. פסוק זה מדבר על השם יתברך שלקח אותנו לו לעולם!

ואני אשאל שאלה: הרי כולנו נשים, רק חולמות להתחתן.

אבל בפסוק רשום שהאירוסין הם לעולם! יש כאן משהי שהייתה רוצה להיות מאורסת לעולם? מבלי להגיע לשלב החתונה? ברור שלא!

אז על מה מדבר הפסוק? כולנו יודעות שאחד השלבים המתוקים ביותר הוא שלב האירוסין שבין הבעל לאישה. הכל ורוד, הכל מתוק, יש התרגשות וציפייה ליום החתונה המיוחל...

וככה בדיוק רומז לנו הפסוק! שעבודת השם והאהבה שלנו כלפי הקב"ה - צריכה להיות בדבקות, בהתרגשות וב"לאבי דאבי" תמיד! ממש כמו השלב המתוק שבין בני הזוג בזמן האירוסין...

אז אמת שנוזה בחג הזה לעלייה ברוחניות ולהארה גדולה מחודשת של תורה. אבל ההארה שלי זה אורו המתוק ואהבתו הבלתי נגמרת של השם יתברך כלפי כל אחד ואחת מאיתנו.

גם אם את מרגישה מעט מרוחקת, תזכרי תמיד את מה שאומר הבעל שם טוב: "הלואי שהיית אהוב את הצדיק הכי גדול בישראל, כמו שהקב"ה אוהב את הרשע הכי גדול בישראל..."

שבת שלום. שנוזה להרגיש את אהבתו יתברך תמיד!

תאריך ארץ חג השבועות

הנה חג השבועות מגיע אלינו לטובה בסיעתא דשמיא. לצערי, הרבה מאיתנו מתלהבות מהבגדים החדשים והלבנים לכבוד החג, ממאכלי הגבינות... מבלי להבין עד הסוף את הפואנטה של החג ואת קדושת היום העצום הזה... אני לא יכולה להאשים אף אחת חס ושלום, כי אנחנו יכולות להרגיש די "רחוקות" ממה שקרה ביום הזה, ממתן תורה. הרי מעמד זה היה לפני יותר מ-3,300 שנה!

וחשוב לי מאוד להדגיש! כמה מיוחד היום הזה, כמה כל שנה ושנה אנחנו מקבלות על עצמנו את התורה מחדש ממש! אומר הרב יורם מיכאל אברג'ל בספרו "אמרי נועם", כי מבואר בספרי פנימיות התורה שבכל שנה ושנה, כאשר מגיע מועד כלשהו ממועד ה', חוזרות ומאירות בעולם אותן הארות שהאירו בעולם בפעם הראשונה כשארע מועד זה.

כן גם בחג השבועות, חוזרת ומאירה בעולם אותה הארה עצומה של מעמד הר סיני ומתן תורה!

ויש לי אפילו הוכחה. הוכחה שחוזרת על עצמה מדי יום בימיו ואנחנו אפילו אומרות אותה. בברכות השחר אנחנו מברכות: "ברוך אתה... נותן התורה". אני אומנם לא מורה ללשון, אבל כמדומני שנותן זה בלשון הווה! אז למה לא נאמר "נתן התורה"? הרי מעמד הר סיני כבר היה!

אלא אומרים חז"ל, שהקב"ה נותן לנו מדי שנה בשנה את התורה מחדש.

ענפים

לפרטים והתנדבות <
055-688-8010

סוכה להיות קרובה

אדגון "ענפים", בנשיאות הרב יגאל כהן שליט"א
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של קירוב לבבות
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות
עם בנות שמחפשות להתחזק

📞 | בזמן הפנוי | 🏠 | בבית | 🧑 | מתאים לכל גיל | 📧 | ללא נסיון | 🤝

יגל לנוער

בידידו הסובל, רוח שיגעון קלה, ובעטייה פוצח הוא בריקוד לרגל האסון השלישי במספר...

ירחמיאל לא התאפק ושאל: מייד, אתה זוכר לפני 10 שנים כשהייתי עוד העוזר האישי שלך ומצאת את שקית היהלומים האבודה על המדרכה? מיידל הנהג בסקרנות: כן כן, נו?!

אני חייב לשאול אותך משהו שיושב עליי עוד מאז: אני זוכר שבכיתי בכי תמרורים בעוד שאני רקדתי משמחה שנמצאה האבידה היקרה, ואז התביישתי לשאול, אבל עכשיו כשהנכס האחרון שלך ירד לטמיון וגנגב על ידי מתרחץ סורר אתה רוקד כאילו זכית בלוטו?? זה היה אמור להיות בדיוק הפוך...!!?

מיידל ענה לו תשובה מפתיעה: כשנאבדה לנו שקית היהלומים, היה לי הכל בחיים, אשה טובה, ילדים מתוקים, נכסים מפורזים בכל פינה, כספים, חברים, ובקיצור הכל! כשמצאנו את שקית היהלומים ברחוב הומה אדם הבנתי פתאום שהגעתי לפסגה הכי הגבוהה בעולם, עד כדי כך ששקית יהלומים חצי שעה מחכה לי ברחוב הומה אדם... לכן בכיתי כי הבנתי שמכאן אפשר רק לרדת...

אבל כעת כשאבידתי הכל עד כדי כך שאפילו את המכנסים האחרון גנבו לי כאן במקווה, אזי מכאן אפשר רק לעלות...

ביום ראשון הקרוב, לאחר הכנה של 49 ימים מיוחדים, אנו נכנסים ליום הגדול והאדיר "יום מתן תורה".

יהודי אחד אמר לי השבוע, כבוד הרב: תתפלל עליי בבקשה שבורא עולם יעשה לי פנצ'ר... משראה את פיליאתי הסביר עצמו מיד ואמר: העולם הוא גלגל, פעם אתה למעלה, פעם אתה למטה, ועכשיו אני בתקופה של "הלמעלה", אז שיהיה עכשיו פנצ'ר כדי שהגלגל לא ימשיך להסתובב...

אמרת לי את דברי הגאון ר' יעקב יוסף מפולנא בעל "התולדות" שכתב: שמטרת בריאת העולם ומתן תורה הוא: "כדי שנדע שהכל זה ה' יתברך! כל הקשיים, כל השריטות, כל הצרות, כל הכשלונות, כל הנפילות, ומאידך - כל ההצלחות, כל הטובות, כל התענוגות, כל ימי הזוהר, כל השמחות, הכל זה רק ה' יתברך!!!"

ברגע שאדם ידע את זה ויטמיע זאת במחשבתו, אזי לעולם לא יפול ברוחו ולעולם תורתו תהיה יציבה ואיתנה ולא יתרגש משום רוח בעולם, כי הוא חי בידיעה שהכל זה בורא עולם, הכל טוב והכל לטובה

ברוכים תהיו

שבת שלום וחג שמח

הראה את האסון הממשמש, מיידל בדרכו לעבודה מקבל שיחת טלפון בהולה בה מבשרים לו שהגרוע מכל קרה: טנדר שהסיע את אשתו וילדיו בכביש הערבה, התנגש בגמל וכל נוסעי הרכב נמחצו למוות.

מיידל לא ידע את עצמו מרוב צער, לא יכול היה להתנחם מהמכה הקשה שנחתה עליו כרעם ביום בהיר, אולם כאדם ירא שמים, קיבל עליו מיידל את גזירת ה' באהבה, הצדיק עליו את הדין, ובתום ימי השבעה המרים, הרים את עצמו מהצרה האיומה, והמשיך עד כמה שיכל, לשדר עסקים כרגיל.

אלא שלאחר תקופה קצרה נחתה עליו מכה נוספת, עסקיו הפורחים החלו לצנוח מטה מטה, ובכליון עיניים ראה איך שהוא מאבד מיום ליום את כל נכסיו והונו.

לא עברו ימים רבים ומיידל נשאר אף ללא קורת גג, כשהבגדים שעליו משמשים לו "כנסס אחרון".

ביום "לא כל כך בהיר", מיידל שהתרגל כבר לחיים של רעב, צמא, ועייפות כרונית, הבחין במטבע נוצצת לעברו... הוא הסתפק האם אכן זו מטבע, או שמה דמיון מפותח, אולם כשהתכוף גילה שאכן עיניו לא הטעוהו, והייתה זו מטבע אשר בכוחה להשיב את בטנו הרעבה.

מיידל התלבט האם כדאי לו "להשקיע" את המטבע בלחמניה לווטת מפסגת חלומותיו, או שמה בטבילה זכה במקווה שבקצה השכונה, משהו שאולי ימתיק מעליו הדינים, ומזלו ישוב לדרך כבתחילה... ולאחר החלטה לא פשוטה, מצא את עצמו מיידל הגביר לשעבר עמוק בתוך המים הקרים והצלולים, עסוק בתפילה ובתחנונים לבורא עולמים, שיוציאו משאול תחתיות ומהמעמקים...

כשיצא מהמקווה נדהם מיידל לגלות שבגדיו נעלמו! התברר שבן בליעל לקח לו את ה"נכס האחרון".

מבלי להסס, החל מיידל לפצוח בשירה וריקודים, כאילו נמצא הוא בחתונת בת זקוניו (מנוחתה עדן). ירחמיאל השכן שליווה את מיידל בשעותיו היפות פחות והיפות יותר, הביט בו בחמלה, ושיער בדעתו כי הנה נכנסה

חיזוק לנוער

הרב דוד פריז
ראש "מרכז
התחברות" ר"ג

מכאן אפשר רק לעלות

מיידל, עשיר גדול, עסקיו פרחו ושגשגו ואפשרו לו לגור באחוזה גדולה ומפוארת ולגדל את משפחתו ברווח ובשלווה.

בוקר אחד נסע עם עוזרו האישי לתערוכת יהלומים בקצה העיר, ולאחר כשעה נסיעה, גילו ששקית של יהלומים בשווי הון עתק נאבדה להם במהלך הנסיעה, מיד ביקשו מהנהג שיעשה פרסה... ולאחר כחצי שעה של נסיעה, מצאו את השקית על המדרכה ברחוב הומה אדם, בדיוק היכן שהיא נפלה.

מיידל פרץ בבכי קורע לב, אבל ירחמיאל עוזרו האישי לא שאל ולא התערב...

כעבור 10 שנים... יום בהיר, פתח לו יום עסקים נוסף, שלא

להתחיל נכון

שבת שלום אחים יקרים ואהובים.

לפני שנתחיל ללמוד את פרקי אבות, אני רוצה לשאת אתכם במשהו מהלב.

פרקי אבות זה לא עוד ספר, ולא רק אוסף של משניות. זו ממש מפת דרכים לחיים - ספר שמכוון אותך בדרך הנכונה. ואנחנו, בני הנוער, זקוקים לזה במיוחד. כי אנחנו רק מתחילים את המסע, עם הרבה חלומות ושאפויות - אבל לפעמים גם עם בלבול וחוסר כיוון. אנחנו רוצים להיות נכון, להרגיש משמעות, להצליח - אבל לא תמיד יודעים איך.

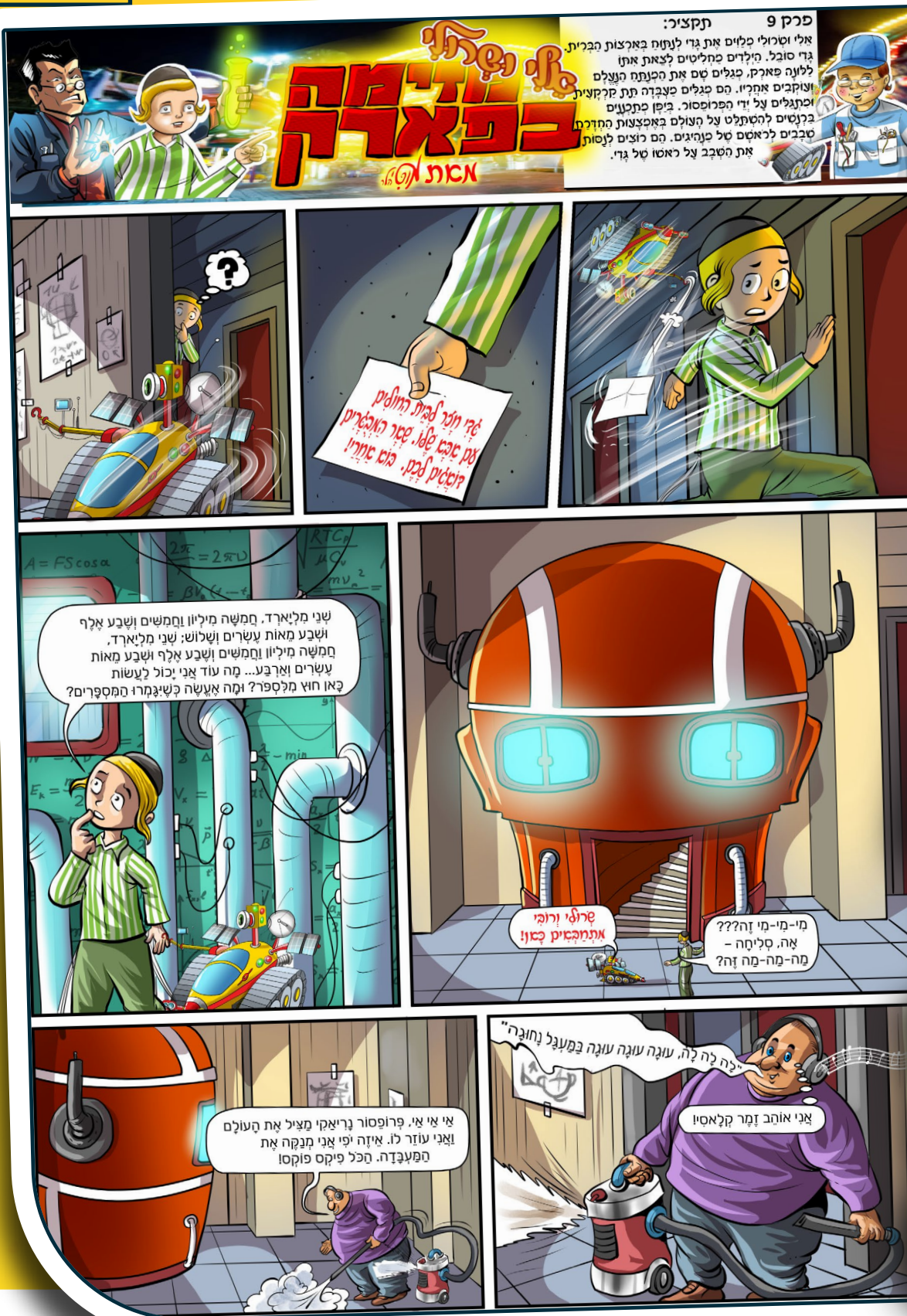
הרב יהונתן פרטוש
רב מדרשיית "ענפים" בני ברק

ופה נכנסים חז"ל, עם מילים חכמות, עמוקות, ובעיקר אמיתיות. מילים שלא מדברות לאנשים מושלמים - אלא לאנשים כמוני וכמוך, שמנסים.

החיים הם כמו טיפוס על הר - לא פשוט, אבל אפשרי. וכל טיפוס כזה מתחיל בצעד אחד קטן. "לא עליך המלאכה לגמור, ולא אתה בן חורין להיבטל ממנה." אתה לא חייב להספיק הכל - רק תתחיל. רק תהיה בדרך.

אז בואו נצא למסע הזה ביחד כחברים, לא כתלמידים. משנה אחת. מסר אחד. אור אחד. ובעזרת ה', בשבוע הבא נתחיל ללמוד יחד את המשנה הראשונה.

כפארה

הילד/ה הזוכה

נתנאל הכרמי
מפתח תקווה

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת ויקרא
איסור מלאכה בערב הפסח
(כיון שהערב פסח חל בשבת ולא שייך לעשות מלאכה, וביום שישי מותר לעשות מלאכה).

נראה אותך אול

על איזה תנא בגמרא מוזכר
שהיה 'שקדן'?

קול לילדים

פרשת שבוע אורח

פרשת במדבר

בפרשת במדבר, התורה מספרת לנו על ספירת בני ישראל. ה' מבקש ממשה לספור את כל העם "במספר שמות, כל זכר לגולגלותם". זה נראה מוזר - למה חשוב כל כך לספור את האנשים? כשסופרים משהו, זה מראה שהוא חשוב לנו. כשאמא סופרת את הילדים שלה לפני שיוצאים לטיול, היא עושה זאת כי כל ילד חשוב לה וחשוב לה שאף אחד לא יישאר מאחור.

בפרשה ה' לא רוצה רק לדעת כמה אנשים יש בעם ישראל. הוא רוצה לספור "במספר שמות" - כלומר, עם השם של כל אחד. זה מלמד אותנו שה' לא רואה רק את העם כקבוצה גדולה, אלא מכיר כל יהודי באופן אישי, עם השם שלו, עם החלומות שלו, עם הכישרונות המיוחדים שלו. ילדים יקרים, המסר המיוחד שה' רוצה ללמד אותנו הוא שכל יהודי הוא עולם שלם! אין ילד או ילדה שהם "סתם עוד אחד". כולנו מיוחדים בעיני ה', לכולנו יש תפקיד שרק אנחנו יכולים למלא.

כשאנחנו מרגישים לפעמים קטנים או לא חשובים, כדאי שנזכור את הספירה בפרשת במדבר, ה' סופר אותנו, זוכר את השם שלנו, ויודע בדיוק מה המתנות המיוחדות שנתן לכל אחד מאיתנו. החוכמה שלנו היא לגלות את המתנות האלה ולהשתמש בהן כדי להאיר את העולם. שבת שלום ומבורך!

ואמיר מויאלו

לא יודע אם שמתם לב אבל אין אמהות על המסילות יש שם רכבות

שאלתי באקדמיה ללשון איזה מילה נרדפת יש ליעד/ מטרה. היא אמרה לי:

תכלית...

כתבתי שיר על עזה, בנתיים יש לי רק פזמון כי אני לא מוצא שם בתים

מצאו 10 הזאים

מהו

הפסוק למסע צהלה

הילד/ה הזוכה
נועה יוסף
מבני ברק

תשובה מפרשת ויקרא:

"וסמך ידו על ראש העלה
ונרצה לו לכפר עליו"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

וקנה בו נייר טואלט "... הרב יורם מיכאל אברג'ל זצ"ל היה דמות בולטת בעולם התורה והחסידות בישראל. הוא היה רב, מקובל, איש חסד ומחזיר בתשובה. הרב אברג'ל הקים את מוסדות "קול רינה רב פעלים" שהינו מרכז רוחני חשוב. במוסדות אלו למדו אלפי תלמידים ואברכים.

סרקו את הקוד וצפו
בסיפורי צדיקים
בעריכת AI חדשנית
<<<

סיפורי צדיקים

הרב יורם מיכאל אברג'ל

בעיר הדרומית נתיבות הקים הרב יורם אברג'ל עולה של תורה, הרב אברג'ל היה אדם מאוד מיוחד. הוא ידע לדבר אל לבו של כל בן אדם. אנשים מכל קצוות הארץ אהבו אותו והגיעו לקבל ברכה ולהתייעץ איתו.

יום אחד, הגיע לבית המדרש של הרב איש עסקים עשיר מאוד שאינו יהודי. האיש הזה שמע הרבה על הרב ועל העצות החכמות שהוא נותן, והחליט לבוא אליו כדי להתייעץ איתו בעניין חשוב.

הרב הקדיש לו מזמנו ונתן לו עצות חכמות כיצד יוכל להצליח בעסקיו. בסוף הפגישה הודה האיש לרב ושאל: "אני רואה שאתה בונה ישיבה מפוארת. לכמה כסף עוד זקוק הרב כדי לסיים את בנין הישיבה?" הרב השיב לו: "מליון דולר!!!"

האיש העשיר התרגש מאוד והציע לתרום את כל הכסף הזה לבניית הישיבה. אבל הרב סירב לקבל את התרומה הגדולה!

האיש העשיר התעקש מאוד לתרום, אבל הרב נשאר נחוש בדעתו. לבסוף, לאחר הרבה הפצרות, הסכים הרב לקבל רק אלף דולר.

כששאלו את הרב מדוע הוא סירב לקבל את כל הכסף, הוא ענה: "אדם זה איננו יהודי והכסף אינו מגיע ממקום כשר. כסף שמגיע ממקום לא כשר, לא יכול להועיל אלא להזיק".

מיד נתן הרב את הכסף לאחד מתלמידיו וביקש: "קח את כל הכסף

נפלאות הבריאה

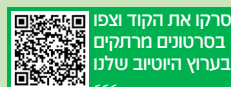
שמואל קורייב

התנינים

שלום ילדים יקרים!

התנין הוא יצור מופלא ומרתק שמגלה לנו את חכמתו וגדולתו של הבורא יתברך. הוא חי בעולם אלפי שנים כמעט בלי שינוי, והתכונות המיוחדות שלו מוכיחות עד כמה הבריאה של ה' מושלמת ומדויקת.

- התנין יכול לעצור את נשימתו מתחת למים במשך שעה שלמה בזכות מבנה גוף מיוחד שמאט את קצב פעימות הלב שלו.
- כשהוא צולל, יש לו עפעף שקוף שמגין על עיניו, כך שהוא יכול לראות מתחת למים בלי שייכנסו לו מים לעיניו.
- למרות שהוא נראה כבד על היבשה, התנין יכול לרוץ במהירות של יותר מעשרים קילומטרים בשעה למרחקים קצרים!
- התנין מתקשר עם תנינים אחרים

סרקו את הקוד וצפו
בסרטונים מרתקים
בערוץ היוטיוב שלנו
<<<

איזה פלאי בריאה נפלאים יש בעולם!
אשרינו שזכינו להכיר את גדולתו של ה'
דרך הטבע!

שיעורים
לימוד בקבוצות קטנות
סידורים והרבה שמחה

עם הרה"ג הרב יגאל כהן שליט"א

יום רביעי - ראשון | כ"ט סיון-ג' תמוז | 25-29.06.25

נבקר בקברי הצדיקים

ברסלב

רבי נתן מברסלב

מז'יבוז'

רבי נחמן מברסלב

אומן

הבעל שם טוב

הסיוע לגברים בלבד

בואו לאוויר אווירית לבין אירומה
לפרטים התקשרו עכשיו > 058-6338444

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל ונטלי בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו << 03-8000770

לרפואת
רחמים בן שדרה

להצלחת
לילך בת ציפורה

לעילוי נשמת
יהודית בת סברסה

לעילוי נשמת
סימי בת רבקה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה